

6. szám.
Febr. 7-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethető minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

KI MEGY BÉCSBE?

Azt írja valami ujság,
Hogy az élczlapok közül egy
Bécsbe megy fel, ott jelen meg.
Ott a censor mind kherubim,
Az írónak órangyala:
Rózsaszínü plajbászával
Nem törli ki az élczeket;
Sőt még maga is ir hozzá.
Ott a komfort sokkal nagyobb
A felházban, (melyben épen
Hét szerkesztő ül most együtt),
Mint itthon a kaszárnyában.

Vajh, ki lesz hát az a boldog
Ki a magyar nyers élczeket
Exportálja s visszahozza
Kikészített ujságképen?
Mi ugyan nem. Nekünk jó' itt:
Mi azt tartjuk, mit a pogány
Fejedelem Indiában
A hit-téritőnek monda:
Ha már apám és nagyapám,
Ócsém, bátyám, hugám, néném,

Fiam, lányom, nőm és napam,
Feleségim és barátim,
Jobbágyaim és szolgálaim,
Mind pokolban vannak s lesznek
Mi az ördögöt keresnék
Én is másutt? Megyek velük,
Leszek ismerősök között.

Tán csak nem te készülsz Miska?
Gondolj reá, hogy mit mondott
Ama persa, kinek testét
Hangya lepte, s szítta véréét:
Ne hajtsátok rólam őket
Ezek már jóllaktak velem:
Uj jöhet majd, ki még éhes.

Ugy hiszem, hogy a ki elmegy,
A ki elmegy Bécs városba:
Az, a ki „ibit ad patres.“
Nem állhatva a sok vexat
Szekaturát és üldözést.

— Az lesz tán a Handabanda?

K—s M—n.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELEI MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

Nem rigibe voltam egy barátom urammal Karoly napjat köszönteni. Teczik tunyi in a Karolyokat mar csak azir is nagyon respektalok, mivel hogy van Pesten egy kaszarnya, a kit szinte Karolynak hinak. Ujsagirok ide so-
kat jarnak Karolyt köszönteni.

Mikor ides barátomhoz beliptem, tarsasag-
nak mondik : „engedelmet kirem alazatosan,
elgyütem, de kikötök magamnak, hogy in ez
utal semifile politikai discursusba bele nem
keverek magamat, mivelhogy vannak kedves
barataim a Dunaparti hazban, a kiknek meg-
igirtem, hogy politizalni töbet nem fogok :
characteres ember megtartja igiretit.

Od mingyar mogfögtak nekem, hogy üljek
fel kartyaznyi, mid akarok? Tarokoznyi? Nem
tarokozhatok, kirek alasan: tiltja lojalitas.
Kiralyokat nem ütök. Pagat ultimo annyit
tesz, mint „utoljara fizes“ in pedig legelsö va-
gyok, a ki fizetek : nem varok executiot.

Gyüt vacsura. Hoztak theat. Köszönök,
nem ihatok. Thea mingyart czilzasnak vitetik
angol sympathiakra, americai foradalom ta-
madt thea miat, azt in nem cselekedhetek; czu-
kor rabszolgasagtol kiszitetik, ebül americai
haboru. Jaj, azt in nem beszilhetem. Nem iszok.

Hoztak caviart. Micsoda? In nyilatkozta-
sak orosz sympathiakat? Ez kelene csak nekem.
Nem eszem belöle.

Azutan körülhordoztak pampuskat. Szíp
volt, tehát jo is volt. De in csak nem vetem

belöle. Puska csak puska, akar minié-puska
akar pampuska, míg valaki öszekötetisbe hoz-
hatna szerbiai fegyverszalitmanyal. Köszönöm
nem eszem.

Hoztak sardinat. Quod Deus avertat Ko-
ketirozak in ipen Sardiniaval. Mit mondana
hoza Handabanda.

Kinaltak barátfülivel, forgacs-fankal. Nem
avatkozom ilyenekbe, filek magamra zudita-
nyi elsövel Idök Tanujanak haragjat, maso-
dikál Fügetlen szerelmetesigit.

Azutan körülhortak tortatat, a kinek fele
sarga, fele csokolade szinyü. Nem eszem in
ebül. Hiszen ha in ebül enim, minden ember
aszondana, hogy dualismusra czilozok altala.

Utoljara hoztak francia pezsgüt, hogy
igyak. Nem iszok! Ne mongya senki, hogy
egyesültem francziaval. De hogy igyak lega-
lab toasztot Karoly egiszsigire hazi gazdairt.

Bocsanatirt kirek az engedelmet! Azt is
legkevisbí megtehetek, hogy Karoly napjairt
igyak a toasztot. Mert ha in azt megtenim,
minden ember 1790-ki Karoly napjara gon-
dolna toasztot, a mikor régi jusok mind visza-
kerültek, s azt in kikerülnyi akarok.

Ilyenforman csakugyan megöriztem az in
ajkaimat a politikaba valo tilalmas beleszo-
lasoktul.

Alazatos szolgaja

Tallerosy Zebulon.

Mire való a kapu.

Oláh lakta vidéken mindenütt láthatni a két sor
házból álló falvakat, hol a telek szántóföldekre
nyulnak. Egy ilyen faluban bizonyos jómódu s elő-
kelő ember is a többiek szokása szerint az utca fe-
löl erős sövénykerítést s jó záros kaput csináltatott,
a telek tulsó végét pedig szabadon hagyta. Történik
hogy bizonyos uri embernek szemébe tünik az erős
betöviselt kerítés és a három színre festett kapu,

kérdi tehát a gazdától : ugyan mire való már ez a
kerítés és czifra kapu, ha telkének lába egészen
pusztán áll?

— Hát bizony az azért édes uram, mert a tel-
kem alján legfeljebb is tolvajok jöhetnek megkisér-
teni, kiktől kutyáim megvédenek, de az utcán sza-
badon járó bujtogatók kísérlete ellen kerítéssel s
három színü kapuval kell magamat védelmezni.

A Monitor vaspánczélós végrendelete.

A kegyetlen halált a „Cap Hatteras“-i partok alakjában sebes léptekkel felém közeledni, vagyis inkább a felbőszült Atlantinak hajjai által, kik csavar-szivem mindkét lapátjának még tisztán — ámbár jelenleg már gyöngén — hallatszós dobbanásainak daczára elnyeléssel fenyegetnek, magamat elevenen annak, t. i. a halálnak torkába sodortatva látván, kéményszáram utolsó füstgomolyával a következő végrendeletet puffantam a levegőbe:

1. Jelenleg már felnőtt *tizenegy* nagykoru gyermekeimnek hátrahagyom a *Merrimac*-nek általam való legyőzete által világhírűvé lett *bátorságomat*.

2. Meghagyom nekik a rabszolgatartó lázadók hajóinak tönkretelését mint egy oly szent kötelességet, melynek teljesítése nélkül örökségök tulajdon képeni birtokába nem is juthatnak.

3. Vas testem a sönédüs örvénybe sülyedvén, katlan lelkem utolsó gőz-szisszenésével óhajtom végre hogy pályájuk éppoly fényes legyen mint az enyém — a mit távol minden önszeretettől nyíltan kimondhatok — de ne oly rövid, a mi ha szép testvéri egyetértésben működtek, teljesülend is; — különben ha gyorsan tudnátok végezni velök még jobb szeretném!!!

B. E.

M. M. levele Tall. Z.-hoz.

Hányszor hallottam már hogy ez „igy“ tovább nem maradhat, s lám mégis így maradhatott; ámbár az újságok mindig biztatnak, hogy „ez“ meg „amaz“ de én nem adok többé semmit se arra a sok „ezt mondják — azt mondják“-ra, mert már bele untam és belevénytam a hosszú várakozásba. Tiszta szívemből óhajtanék már valami változást látni, akár jóra akár rosra, hogy a gsefték egy kissé jobban menének, de már öreg vagyok, nem győzők várni, elmegyek máshova, messze földre, elmegyek — Marocoba! teringette!!! — Ott van ám csak a jó élet! — azt hallottam, hogy ott olyan meleg van, hogy az embernek ruha se kell. Persze ott az ember egészen feketére sül s ugy néz ki aztán mint a szerceseny, hanem azzal nem gondolok, ugy bele barnultam már itt a sok — várakozásba. Ott lehet ám sok sert inni, mert ott mindig szomjas az ember, csak hogy ott meg az a baj hogy ser nincsen; hanem éppen annak örvendek, mert én akarok oda menni „civilizálni“ t. i. a sert behozni, s egy serházat felállítani; pedig nagy hajlandóságok van a civilizatorra, mert midőn a császár az első palaczk sert a szájára fogta ugy összeforrott vele mint test és lélek, s oly jól esett neki az ital hogy még ki nem üritette az utolsó csepig addig el sem váltak ajkai a palaczk ajkairól. S csak midőn már tökéletesen meg volt győződve

arról, hogy egészen üres, válhatott meg tőle. Haragjában, hogy országának minden kincseiért sem lettek volna képesek egy másik palaczkkal neki szolgálni, ugy a földhöz vágta azt az egy palaczkot, hogy ezer felé repültek cserepei a teremben, s azonnal rendelt Európából egy szállitmányt s a boldog halandó, kinek ezen sors birtokába jutott, nem más mint a schwechati serfőző.

Tehát ennek megyek concurentiát csinálni. Ámbár még most csak marocoi ő felsége iszik sert, hanem idővel ha a ser olcsóbb lesz, majd a többiek is fognak iparkodni a civilizatio elveit magukba csepegtetni. Most Marocoban egy palaczk ser egy aranyba kerül, hanem ha *in loco* főzöm, fél aranyért állitom elő palaczkját. De csak egy baj van! — hol veszek jeget? mert ott télen a legnagyobb hidegben is nyár van! — De tudom már mit, elviszem magammal a Donau-Zeitung valamelyik vezérczikk íróját annak a szive oly hidegen dobog irántunk, hogy ha azt fogom neki mondani: „nesze, fogd ezt a palaczkot s vidd el ő marocoi felségének, s ez kebléhez szoritva a palaczkot oda fut, az uton ugy kihül a ser, hogy csak sietnie kell, hogy jéggé ne váljék odaig.

A t. cz. közönségtől elbucuszni nem is tartom szükségesnek, mert a mult esztendőben el mentem Amerikába, semmibe se vette azt a nagy áldozatot, s ott akár el is veszhettem volna még a kakas sem kukorikolt utánam! — pedig lám milyen rosszul megy a dolog most hogy eljöttem. Remélve hogy nézetem osztani fogja, maradtam tisztelő barátja.

M. M.

Szamárságok.

Nagyon kedélyes öreg ur volt az özvegy D. . . E. . . -ben Hevesmegyében, szerette a víg társaságot a jó bort s az élczet. Egyszer néhány unatkozó urfi közül az egyik azt inditványozá, látogatnák meg az öreget. Ez elfogadtatott; lóra pattant valamennyi s elvágatott E-nek; hanem egynek közülök ló nem jutván, felkerekedett a juhásznak jóhatás szamarára s utánok ügetett. D. udvarán a kölesönös üdvözlések közben észre vevé a hátra maradtat s elkiáltá magát: Ha, még amott is jön egy lovag! — Nem lovag az, mond az urfiak egyike, csak szamarag. — Ugy, mond az öreg, annak hát dupla porczio kell, s még pedig jó kemény.

— Egy apa szamarat vevén a vásáron hazajövet benyargalt vele az udvarra. Kis fia éppen a történetet tanulgatván a trojai háboru végénél tartott, s a mint apját a szamarháton megpillantá, elkiáltá magát: Ejnye édes apám most ép ugy van mint Anchises, kit fia a hátán czipelt ki Trojából.

Türelmetlen házassági kandidat.

Jobb ha lábainál azért, hogy te férje légy s ő a nő, örök ideig hasztalanul *sírsz!*

Mintsem hogy később aztán azt mondják, hogy neje nő — te pedig férj — meg mellette ha *bírsz!*

Korcsmáros. Talpra! haza! — hí a magyar.

A mi így is jó meg amúgy is.

A ki sikerrel akar *teríteni* vagy *tériteni* tudnia kell hogy hányadán vannak.

X. ur a minap *mükedvelő* vagy *müh-kedvelő* előadást adott.

Egy kisasszony az utcán meglöketett egy részeg ember által; ő azt *sértésnek* vagy *sértésnek* tekinti.

Borkoresolya.

— Egy falusi bálban francia négyest akartak rendezni s a véletlen épen úgy hozta magával, hogy egyik sem tudta a táncot jól; táncolta ugyan valaha mindegyikük csak hogy az már nagyon régen volt és így mindenki azzal vigasztalá magát hogy majd azt teszi a mit a többitől lát. Ugy történt aztán hogy midőn a Pantalonnyclez üténye elhangzott,

s a táncosok ott álltak némán s mozdulatlanul mint mindannyi sóbálvány, s tán még most is ott állanak, ha valaki közülök egy jó ötlettel véget nem vet a megbüvöltségnek, s ki nem mondja azon mindig elektrikailag ható szót hogy „Csárdás!“ mely azonnal megindítá mind a tömegeket mind a kedélyeket.

Korunk a haladás kora.

Ezt olvastam ezelőtt harmincz évvel a Jelenkorban. — Ugyanazon idő tájban tanultam azt is : „Mundus tendit in perfectionem.“ — Nem akarom a tudomány és művészet különböző ágaiban kutatni azt, hogy hát sajátkép miben áll az a haladás, és perfectio, hanem mint prosaicus ember megmaradok a napi élet mellett. Az angol azt tartja „az idő pénz“ következve minél több idő annál több pénz. — Az idővel pedig legjobban gazdálkodunk, ha iparkodunk azon tökélyre jutni, hogy egyes cselekvényekre minél kevesebb idő legyen szükséges. — A fentebbi mondat angol halalmány, s náluk látjuk azt legelsőbbben, és legnagyobb mértékben életbe léptetve. — Talleyrand azt mondta ugyan, hogy a szavak nem a gondolat kifejezésére, hanem elrejtésére szolgálnak, de ez nem lehet igaz, mert hisz akkor a nyelvészet legfőbb tökélyeit mi mutathatnók fel, kik mindennap láthatjuk, hallhatjuk és olvashatjuk, miszerint órákig tartó szó-halmazból sem lehet legkisebb gondolatot kihalászni : a ki pedig órákig tud írni, beszélni, nélkül, hogy gondolatját elárulja, Talleyrand elve szerint remek példány lenne, de ez — mint mondók — nem lehet igaz, hisz ugy nálunk a remekek mindennapivá válnának, s éppen ezáltal megszűnnének remekek lenni. — Mi tehát csak a practicus angollal tartunk, ki „az idő pénz“ elvet annyira figyelemben tartja, hogy nyelvészeti tekintetben legnagyobb tökélynek azt hiszi, ha gondolatját minél kevesebb jegygyel világosan kifejezheti. — Ki nem hallotta hírét azon londoni szatócsnak, ki czégül csak egy T. betűt akasztott boltja elébe, mi által eléggé tudatni vélte a közönséggel, hogy Theát árul. — A másik még tovább ment a tökélyben, mert ő zöld T. betűt akasztott ki annak jeleül, hogy nála zöld thea kapható. — Legnagyobb tökélyre vitte pedig a harmadik, ki fekete és zöld szinnel festett T. által fekete, és zöld theát jelentett. — Ugyalászik régibb időben sógoraink is jobban ismerék az idő becsét, vagy legalább jobban tudták használni mint most, ha nem is mindnyájan, de némelyek, mert még találkoztak oly tudósok, kik Nagy Ignác-ként köteteket tudtak írni azon árnyék-különség felett, melyet egy falba vert szeg napténynél és holdvilágnál vet, találkoztak a legellenkezőbb példák is. — Például olvastam egy utasról, ki a pinczérnél négy betűvel rendelt magának ozzonnát, írván az Étlapra „Sa at“ — miből a pinczér azonnal megértette, hogy Salat ohne (l) Oehl. — E részben a tökélynek nagy fokára vergődtek a bérkocsisok is, mert emlékezzünk csak vissza a régi időkre, a midőn az igen hosszú kabátok után a térden felyül végződők jöttek divatba a bérkocsisok igen bölcsen kiokoskodák azt, hogy ki legelsőbbben varratott hosszú helyett kurta kabátot annak nem volt elegendő posztója; ámde a kinek

nincs elegendő posztója, annak nincs elegendő pénze, a kinek pedig pénze nincs, az gyalog jár. — Ugyalászik a bérkocsisoknak ezen okoskodása nem volt egészen alaptalan, mert ennek folytán neveztek őket el a kurta kabátot geh-rokk-nak, mely nevezet mai napig is uralkodik, már t. i. ott a hol uralkodik. — Minő foka a tökélynek! az egyetlen geh-rokk szóval a posztóhiányt, és a gyalog-járás kényszerüségét ily találólag kifejezni. — De ha nagy tökély az: midőn egy szóval vagy éppen betűvel egész eszméket fejezünk ki, még ennél is többre vitte azon tudós hazánkfia, ki egy egész tudományos bírálatot tervezett elő két betűben. — Ugyanis egy pályázatra szánt szindarab feletti előleges bírálat, vagyis inkább barátságos vélemény-adás végett felkérte, bírálatul rajzolt egy tavat, s ennek közepébe ezen két veszedelmes betűt írta „os“ és a szerző azonnal tudta, hogy ez annyit jelent: darabja „ostoba“ — ő sem késett a köszönettel, azonnal rajzolt egy S. betűt sok nagy füleköl összeállítva, miáltal criticus barátjának tudtára adta, hogy bírálata „füles.“ — De a tökély ezen foka nemcsak anagyvárosi tudósoknál hanem a falusiaknál is feltalálható. — A napokban egy barátomhoz benyitván, bámulva láttam, miként egy lapra rajzola egy ebet, ennek hátára pedig egy élő fát. — Elkészülvén vele, levél alakban bepecsételte, és a póstára küldte. — Ekkor tudtam meg, hogy ez válasz asztalosának azon kérdésére, minő fából készítse a megrendelt butor-darabot, s nem kétlem, az asztalos azonnal tudta, miszerint a felelet „Ebenfa.“

A szegény göcsei népet mennyire gunyolják, még a ratótiakon is alól teszik, pedig mondom, méltatlanul. Hol van leleményesebb nép mint a göcsei? nem ám azért, mivel erdő és pénz nélkül kiterjedett fa-, és gubacs-kereskedést tud gyakorolni; korántsem, ezt csak esküdt ellenségei hozzák fel ellene, hanem bürü-nyujtási, kutfurási és egyéb találmányai után azért is, mert kised-óvodát tud állítani pénz és óvo nélkül. — Mikép lehetséges ez? ugye nem tudjátok? nem hijjában nem vagytok göcseiek. — A göcsei asszony midőn már az egész munkabíró házi népet reggelivel ellátta, és a mezőre bocsátotta, mielőtt utánnok megy, kisedét egy szép hives fa árnyékában derékig a földbe temeti, nehogy távol léte alatt magában vagy másban kárt tegyen — hogy meg ne éhezze, egy tál ételt tesz elébe. — No kell-e ennél nagyobb perfectio?

Hiszitek-e hogy mundus tendit in perfectionem? nem hiszitek? no jól van, felhozok még száz példát, de ez uttal mégis elhallgatok, nehogy azt mondhasátok, Talleyrand elve szerint én is jó darabig felmentem a tökély fokmérőjén. — Azért a többit majd máskor.

Iborfi.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Eredeti fordítási minták.

(Németből magyarra.)

Der alte Thurm in Freidenstadt ist von oben bis unten gesprungen. — A vén torony örömében a városon végig ugrált.

Die Feigen (Soldaten) sind übergegangen im Feuer. — A füge kifutott a tűz mellett.

Ein Mädchen mit knappen Reizen. — Egy leányt fegyverszolgákkal ingerelni.

Dekoration und Hintergrund von Käs. — Általak és háttér sajtból.

In B. . . fand eine Ordensverleihung statt. — B. . . -ben rendjeleket kölcsönöztek ki.

(Magyarbul németre.)

Az adót felemelték. — Die Steuer wurde aufgehoben.

Az alföldi vasutból mégis lesz valami. — Es wird doch Etwas aus der unterirdischen Eisenbahn.

Ez utolsó sóhajom volt. — Das war mein letztes Salzschiß.

Légy bátor fiam! — Obleich nur eine Fliege mein Sohn.

Magyarországban sok nemes is van. — In Ungarn sind viele Nemesis.

A little nowing is a dangerous thing.

(Csekély tudományosság veszedelmes dolog.)

B. . . megyében gr. X. . . -nak, miután számos évet kedves hitves társával gyermeknélküli házasságban töltött volna, végre nagy öröme fia született; ez a családot megmenté a kihalástól s atyja őt valami különös névre akarta kereszteltetni. Előveszi tehát öreg genealogiáját, három gyertyát gyújt s egész ünnepélyességgel kutatva ide s tova lapozgat benne. Ha! — kiálta föl egyszerre, lelkének egész entuziasmusával, e lesz az én fiamnak a neve; pompás név! s a mi legérdekesb rajta, hogy még soha eddig nem hallottam, tehát egyedül a maga nemében! A keresztelés megtörtént; a vendégek javában mulattak; egyszer csak felemelkedik X.-nak komája poharat emel s kérdezi X.-t. Mi is a te fiacskádnak a neve?

Echron! mond X. atyai büszkeséggel.

Echron? ismétlé komája bal fülét X. felé hegyezve s jobb szemével huryoritva.

Az az : ugy-e pompás név?

Ejnye te vén kópé, már hogy adhattál neki oly nevet?! hisz az azt teszi hogy idétlen!

Már hogy lehet az, hisz a geneológiából vettem ki?

Ha pokolból vetted is; mutasd csak azt a könyvet.

Elővették aztán a geneológiát, hol csakugyan így állott :

— — — E. X. György stb. . . echron (azaz : idétlen.)

Látod, mondá komája; — nagyon kifogytál már a görögből!

X. sajnálta baklövését; de hiába, azért fia csak Ehron maradt s mai napig is az, de nevét meghazudtolja, mert egy csöppet sem néz ki idétlennek. — Hanem annyit bizonyít ez eset, hogy Bulvernek néha igaza van. B. E.

Borkoresolyák.

= Egy bánati ember az életbiztosító társaság irodájába évi járadékának felvétele végett fáradván. szerencsétlenségére elmulasztá okmányát helységének lelkésze által aláíratni, s a hivatalnok őt ezen hiányra figyelmeztetvén mondá neki, hogy ama aláírás nélkül nem adhatja ki járadékát; az ember egy másik hivatalnokra mutatva mondá : „Talán aláírhatná ez az ur is?“ — Hisz én őnt nem ismerem mond az illető ur, csak menjen szépen haza. — Végre belátta hogy a makacs urakkal semmire sem megy s elment haza. — Pár nap mulva ismét eljött; az aláírás megvolt s a járadékot minden nehézség nélkül kikapta. Most ugyanazon ur elejbe állva mondá ennek : „Hallja uram! — nézzen most jól a szemem közé, hogy esztendőre, ha ismét úgy találnék járni mint most, legalább rám ismerhessen, aztán a céldulát maga is aláírhatja mint jó ismerősöm!“

= — Ejnye de jó eczetje van komámasszonyomnak! — hogy készíti?

— Hát igen egyszerűen; — minden hónapnak vége felé midőn egy palaczkot valami rosز borral megtöltve kezemben tartva férjemhez megyek azt mondván neki : „Édes férjem nem jöttem ki a havi pénzzel, adj még pár forintot.“ — Akkor ő oly savanyu pofát vág, hogy borom azonnal a legpompásb eczetté válik.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oráculum. Van a bátorságnak egy magas pontjára emelt kvalitása; a mit úgy linak, hogy szemtelenség.

— — Azt olvastam, hogy egy ember látogatta meg a pestmegyei főispáni helyetttest, a kinek oly rossz ábrázata volt, hogy a mint őmltsza sokáig nézett rá, mingyárt roszul lett tőle: azután kiküldte hozzá a titkárát; az is roszul lett tőle, utoljára a főorvost hívták, az is roszul lett tőle. (Ejnye ennek a képét le kellene fotografáztatni s elküldeni — a déli rabszolgatartóknak, hadd lennének mind roszul tőle.)

— — Z. Toni mondja: „leányomnak szólok, menyem is értse!“ — De hát a sógor? a sógor!

— — A héten egy orosz grófné magyar színesznővé lett: — ez csak revange azért, hogy magyar grófok orosz drámában léptek föl.

— — (Hát kend nem megy Bécsbe az érmekek szétosztására?) Sokkal jobb szeretem az „érmeknél“ az „érmellékieket.“

— — (Miért tiltatott el a katonatiszteknek a Czwikker-féle félszemüveg viselés?) Azért mert az ilyen félszemüveg viselése mellett az ember az egyik szemével mindig kénytelen kacsintani, már pedig katonáknak a velük szemközt állithatandó ellenséggel kacsingatni nem illik és nem szabad.

— — (Hogyan van már ez? A *Független* borzad a *Pesti Hírnöktől* meg a *Magyar Sajtótól*; a *Pesti Hírnök* borzad a *Magyar Sajtótól* meg a *Független-től*; — A *Magyar Sajtó* végre borzad a *Független-től*, meg a *Pesti Hírnöktől*. Melyiknek van már igazsága?) Tudod, én egyiket sem akarom megsérteni. Mind a háromnak.

— — Mulatságos ezt elnézni. „A Hon“ közöl egy eredeti levelet azt a M. S. szokás szerint átveszi az eredeti kutforrás megnevezése nélkül. A „F.“ közli, mint a M. S.-ból átvettét. A P. L. adja, mint a Sürögöny hírét. A P. N. reprodukálja, mint a P. L.-ét, s a P. H. befogadja, mint a P. N. közleményét. Mind az öten nagyon jól tudják, hogy ez A Honban jött, de le nem írják a nevét egy országért; hanem ha utólagosan kiderül, hogy az egész hír nem való, akkor mind az öt előáll, hogy „A Hon“ hozta legelőször, az volt a hibás.

Felszólítás.

Egy nagy lap szerkesztője a konok vének boszujára a *gyorslábú* fiatalságot hívja fel, mint a kinek hivatása bátran törni (nem előre, hanem) hátrafelé eddig járatlan ösvényeken. Aolítottak mint *leggyorsabbalábú* ifjúság ezennel bizodalomteljesen felkérjük az indítványozót, álljon élünkre és vezessen bennünket.

Nyul Süldő, m. k.
Ifabb Poczik, m. k.
Kecske Gidó, m. k.
Kölyök Agár, m. k.

Abulfanarius egyiptomi pap uti jegyzeteiből.

A saharai sivatag szélén utazván, oly népfajra akadtam, melynél azon szokás uralkodott hogy ha az utcán két ismerős találkozik, a helyett hogy mint minálunk a kalapot vennék le, leülnek a földre s letetik csizmáikat. Bezzeg rugdalózik aztán az ily benszülött, ha ismerőse iránt rendkívüli megelőzéssel akar viseltetni hogyh amarább levethesse mint az, kivált ha ez nálánál magasb rangu.

Nem úgy van már mint régen volt.

Egy fiatal uri ember vitába bocsátkozván egy öreg zsidóval, kérdi ettől: valjon miért nem beszélhetnek most a fejedelmek az ur Istennel mint Ábrahám és Mózes idejében?

— Azért — mondá az öreg zsidó — mert most nem tanácsot, hanem pénzt kérnének tőle.